

Netanyahu hükümeti İsrail'in varlığını tehlikeye atıyor!

Yuval Noah HARARI

Çeviri: Hasan AYER

25 Nisan 2024

<https://serbestiyet.com/dis-haber/ceviri-yuval-noah-harari-netanyahu-hukumeti-israilin-varligini-tehlikeye-atiyor-164612/>

Prof. Yuval Noah Harari Haaretz'e yazdı: Altı ay süren savaşın ardından rehinelere çoğu hala tutsak ve Hamas hala ayakta. Fakat Gazze Şeridi harap olmuş durumda, binlerce insan öldürüldü ve nüfusunun çoğu açlıktan ölmek üzere olan mülteciler haline geldi. Gazze ile birlikte İsrail'in uluslararası itibarı da yerle bir oldu. Artık eski dostlarımızın birçoğu tarafından bile nefret edilir ve dışlanır bir hale geldik. Filistinlilere karşı davranışlarımızı değiştirmesek, kibrimiz ve intikam hürsümüz bizi tarihi bir felakete sürükleyecek. Filistinlilere yönelik politikamızı değiştirmesek sonumuz, aciz ve çaresiz bir öfkeyle evi herkesin başına yıkan Samson'ununki gibi olacak.

İsrail, yıllardır sürdürdüğü yıkıcı politikaların acı meyvesi olan tarihi bir yenilgiyle karşı karşıya. Eğer ülke bu kez de kendi çıkarları yerine kan ve intikama öncelik verirse, kendisini ve tüm bölgeyi büyük bir tehlikeye atmış olacaktır.

Önümüzdeki günlerde İsrail, kendi kaderini ve gelecek nesiller boyunca tüm bölgenin kaderini şekillendirebilecek tarihi politik kararlar almak zorunda kalacak. Ne yazık ki Benjamin Netanyahu ve siyasi ortakları bu tür kararlar almaya ehil olmadıklarını defalarca kanıtladılar. Uzun yıllar boyunca izledikleri politikalar İsrail'i yıkımın eşiğine getirdi. Şu ana kadar geçmişteki hatalarından dolayı pişmanlık duymadıklarını ve yön değiştirme eğiliminde olmadıklarını da ispatladılar. Eğer aynı yıkıcı ve yanlış politikaları izlemeye devam ederlerse, bizi ve tüm Orta Doğu'yu felakete sürükleyecekler. İran'la yeni bir savaşa girmek için acele etmek yerine, öncelikle İsrail'in son altı aylık savaşta hata ve başarısızlıklarından ders çıkarmalıyız.

Savaş, siyasi hedeflere ulaşmak için kullanılan askeri bir araçtır ve savaşta başarının ölçülebileceği önemli bir kıstas vardır: Siyasi hedeflere ulaşıldı mı yoksa ulaşılamadı mı? İsrail'in 7 Ekim'deki korkunç katliamın ardından rehineleri kurtarması ve Hamas'ı

silahsızlandırması gerekiyordu ancak savaşın tek amacı bunlar olmamalıydı. İnan ve kaos ajanlarının İsrail'e yönelttiği varoluşsal tehdit karşısında İsrail'in Batılı demokrasilerle ittifakını derinleştirilmesi, ılımlı Arap güçleriyle işbirliğini güçlendirmesi ve istikrarlı bir bölgesel düzen kurmak için çalışması da gerekiyordu. Ne var ki Netanyahu hükümeti tüm bu hedefleri görmezden geldi ve bunun yerine sadece intikama odaklandı. Tüm rehinelerin serbest bırakılmasını sağlayamadı ve Hamas'ı silahsızlandırmadı. Daha da kötüsü, Gazze Şeridi'ndeki 2.3 milyon Filistinliye kasten bir insanlık felaketi yaşattı ve böylece İsrail'in varlığının ahlaki ve jeopolitik temelini zayıflatmış oldu.

Gazze'deki insanlık felaketi ve Batı Şeria'daki kötüleşen durum bölgesel kaosu alevlendiriyor, İsrail'in Batı demokrasileriyle ittifaklarını zayıflatıyor ve Mısır, Ürdün ve Suudi Arabistan gibi ülkelerin bizimle işbirliği yapmasını iyice zorlaştırıyor. İsraililerin çoğu şu anda dikkatlerini Tahran'a odaklamış durumda, oysa İran saldırısından önce bile Gazze ve Batı Şeria'da olup bitenleri görmezden gelmeyi tercih ediyorduk. Fakat Filistinlilere karşı davranışlarımızı değiştirmesek, kibrimiz ve intikam hırslarımız bizi tarihi bir felakete sürükleyecek.

Altı ay süren savaşın ardından rehinelerin çoğu hala tutsak ve Hamas hala ayakta. Fakat Gazze Şeridi harap olmuş durumda, binlerce insan öldürüldü ve nüfusunun çoğu açlıktan ölmek üzere olan mülteciler haline geldi. Gazze ile birlikte İsrail'in uluslararası itibarı da yerle bir oldu. Artık eski dostlarımızın birçoğu tarafından bile nefret edilir ve dışlanır bir hale geldik. İran ve vekilleriyle topyekûn bir savaş patlak verirse, İsrail ABD'ye, ya da Batı demokrasilerine ve ılımlı Arap devletlerine ne ölçüde güvenebilir? Bizim için kendilerini riske atacaklarına veya bize hayati askeri ve diplomatik destek sağlayacaklarına gerçekten güvenebilir miyiz? Böyle bir savaş önlense bile, İsrail parya bir devlet olarak daha ne kadar ayakta kalabilir? Rusya'nın geniş kaynaklarına sahip değiliz. Dünyanın geri kalanıyla ticari, bilimsel ve kültürel bağlarımız olmadan ve Amerikan silahları ve parası olmadan İsrail için en iyimser senaryo Ortadoğu'nun Kuzey Kore'si olmak.

Çok sayıda İsrail vatandaşı olup bitenleri ve kendimizi bu noktada bulmamızın asıl nedenini inkâr ediyor. Özellikle de Gazze'deki insani krizin ciddiyetini görmezden gelenlerin sayısı çok fazla. Bu yüzden karşı karşıya olduğumuz diplomatik krizin ciddiyetini anlayamıyorlar. Gazze'deki yıkım, katliam ve açlıkla ilgili haberlerle karşılaştıklarında bunun yalan haber olduğunu iddia ediyorlar ya da İsrail'in davranışlarına ahlaki ve askeri gerekçeler buluyorlar.

Tüm sorunlar için antisemitizmi suçlamakta ısrar eden herkes, İsrail'in eşi benzeri görülmemiş bir uluslararası desteğe sahip olduğu savaşın ilk haftalarını iyi hatırlamalı. Amerikan başkanı, Fransız başbakanı, Alman şansölyesi, İngiltere başbakanı, diğer başbakanlar, dışişleri bakanları

ve diğeri ileri gelenlerden oluşan uzun bir liste İsrail'i ziyaret ederek Hamas'ı yenme ve silahsızlandırma mücadelesinde İsrail'e desteklerini sundular.

Uluslararası yardım, sözlü olduğu kadar askeri olarak da geldi. İsrail'e muazzam miktarlarda askeri teçhizat sevk edildi. Örneğin Almanya'dan İsrail'e yapılan silah ihracatı 10 kat arttı. Bu malzeme olmadan Gazze ve Lübnan'daki savaşı yürütemez, İran ve diğer vekilleriyle çatışmalara hazırlanamazdık.

Bu arada Kızıldeniz ve Hint Okyanusu sularında, Husilerle savaşmak ve Eilat ile Süveyş Kanalı'na giden ticari yolu açık tutmak için uluslararası bir filo da toplandı.

Aynı derecede önemli bir husus da İsrail'in daha önceki savaşlarının çoğunda zamana karşı savaşmak zorunda kalmasıydı, zira müttefikleri onu günler ya da haftalar içinde ateşkes yapmaya zorlamıştı. Ancak Hamas'ın cani karakteri göz önüne alındığında, bu kez müttefikleri İsrail'e Gazze'yi fethetmesi, İsraili rehinelere kurtarması, Gazze Şeridi'ndeki durumu İsrail'in takdirine göre değiştirmesi ve bölgede yeni bir düzen yaratması için aylarca serbestlik tanıdı.

Netanyahu hükümeti bu tarihi fırsatı heba ettiği gibi İsrail Savunma Kuvvetleri askerlerinin cesaretini ve adanmışlığını da heba etmiştir. Netanyahu hükümeti savaş meydanındaki zaferlerini rehinelere serbest bırakılması konusunda bir anlaşmaya varmak ve Gazze'de alternatif bir siyasi düzen kurmak için kullanamamıştır.

Bunun yerine, Gazze'ye bilerek ve gereksiz bir insanlık dramı yaşatmaya karar verdi ve bunu yaparken de İsrail'i gereksiz bir siyasi felakete sürükledi. Artık müttefiklerimiz teker teker Gazze'de yaşananlar karşısında dehşete düşüyor ve derhal ateşkes ve hatta İsrail'e silah ambargosu uygulanması çağrısında bulunuyorlar.

Çıkarları bizimle örtüşen ılımlı Arap ülkeleri, İran'dan, Hizbullah'tan ve Hamas'tan korktukları için, biz Gazze'yi harap ederken bizimle işbirliği yapmakta oldukça zorlanıyorlar. Netanyahu hükümeti, sanki silah ve diplomatik destek için alternatif bir kaynağımız varmış gibi, ABD ile ilişkilerimizi bile rayından çıkarmayı başardı.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ve dünyanın dört bir yanındaki genç nesiller artık İsrail'i milyonlarca insanı evlerinden eden, bütün bir halkı açlığa mahkûm eden ve intikam duygusundan başka bir sebep olmaksızın binlerce sivili öldüren ırkçı ve şiddet yanlısı bir ülke olarak görüyor. Bunun sonuçları sadece önümüzdeki günlerde ve aylarda değil, on yıllar boyunca hissedilecek. Hamas, 7 Ekim'in en kötü anlarında bile İsrail'i yenmenin yakınından bile geçmiyordu. Ancak Netanyahu hükümetinin 7 Ekim'den sonra izlediği yıkıcı politika İsrail'i varoluşsal bir tehlikeyle karşı karşıya bıraktı.

Samson (Şimşon) Sendromu.

Netanyahu hükümetinin savaş sırasındaki başarısızlığı tesadüfi değil. Bu uzun yıllar süren yıkıcı politikaların acı meyvesidir. Gazze'yi bir insanlık felaketine sürüklenme kararı üç uzun vadeli faktörün bir araya gelmesiyle ortaya çıkmıştır: Filistinlilerin hayatlarının değerine karşı duyarsızlık; İsrail'in uluslararası konumuna karşı duyarsızlık ve İsrail'in gerçek güvenlik ihtiyaçlarını göz ardı eden çarpık öncelikler.

Netanyahu ve siyasi ortakları uzun yıllar boyunca, çok sayıda İsrailiyi Filistinlilerin hayatlarının değerini göz ardı etmeye alıştıran ırkçı bir dünya görüşü geliştirdiler. Şubat 2023'teki Hawara pogromundan Gazze'deki mevcut insani trajediye düz bir hat uzanıyor. 26 Şubat 2023'te iki İsraili yerleşimci Batı Şeria'daki Hawara'dan geçerken öldürüldü. İntikam almak isteyen bir yerleşimci güruhu Hawara'daki evleri, dükkanları ve arabaları ateşe verdi ve düzinelerce masum Filistinli sivili yaraladı, İsrail güvenlik güçleri ise öfkeyi durdurmak için çok az şey yaptı ya da hiçbir şey yapmadı. İki İsrailinin öldürülmesinin intikamını almak için bütün bir kasabayı yakmaya alıştırılmış insanlar, 7 Ekim vahşetinin intikamını almak için Gazze Şeridi'nin tamamını yakıp yıkmamanın kabul edilebilir olduğunu düşündüler.

Hamas'ın 7 Ekim'de iğrenç suçlar işleyen kanlı bir örgüt olduğuna şüphe yok. Fakat İsrail'in, bu tür vahşetlerle karşı karşıya kaldığında bile uluslararası yasalara saygı göstermeye, temel insan haklarını korumaya ve evrensel ahlaki standartlara uymaya devam eden demokratik bir ülke olması gerekirdi. Bu nedenle ABD, Almanya ve İngiltere gibi ülkeler 7 Ekim'den sonra yanımızda durdular. Elbette demokratik ülkelerin kendilerini savunma hakkı, hatta görevi vardır ve savaşta kritik siyasi hedeflere ulaşmak için bazen çok şiddetli eylemlerde bulunmak gerekebilir. Ne var ki İsrail'in 7 Ekim'den sonra gerçekleştirdiği eylemlerin birçoğunun intikam hırsıyla ya da daha da kötüsü yüz binlerce Filistinlinin Gazze'den kalıcı olarak çıkarılacağı umuduyla motive edildiği görülmektedir.

Netanyahu ve müttefikleri uzun yıllar boyunca Batı demokrasileriyle ilişkilerimizin önemini küçümsemeye alıştıran kibirli bir dünya görüşü geliştirdi. Yakın zamandaki bir seçim kampanyasında, yol kenarındaki devasa afişler "farklı kalibreden bir lider" ilan ediyordu. Afişler Netanyahu'yu gülümseyen Vladimir Putin ile el sıkışırken gösteriyordu. İsrail gibi bir süper gücünün Moskova ve Budapeşte'de yeni dostları varken Washington ve Berlin'e kimin ihtiyacı var?

Ve eğer Putin yeni dostumuzsa, neden Putin gibi davranmayalım, onun gibi olmayalım? Bugün bile Putin'in davranışlarına -örneğin teröristlerin kulaklarını kesmesine- özlemle bakan ve İsrail'in ondan bir şeyler öğrenmesi gerektiğini düşünen İsraililer mevcut.

Söylemeye gerek bile yok, 7 Ekim'den sonra Putin Netanyahu'yu sırtından bıçakladı. Victor Orban ise İsrail'i ziyaret etme zahmetine bile katlanmadı. İsrail'in yardımına koşanlar Washington ve Berlin'deki liberaller oldu. Fakat belki de sırf ataletinden dolayı Netanyahu bizi besleyen elleri ısırma devam ediyor. İsrail'in derinleşen uluslararası izolasyonu ve akademisyenler, sanatçılar ve gençler arasında İsrail'e karşı ifade edilen nefret sadece Hamas propagandasının ürünü değil, Netanyahu'nun son 15 yıldaki çarpık tercihlerinin de ürünüdür.

Netanyahu ve ortakları uzun yıllar boyunca hem Batı demokrasileriyle ittifakımızın taşıdığı önemi hem de İsrail'in en temel güvenlik ihtiyaçlarını göz ardı eden bir siyaset izlediler. İsrail'in 7 Ekim'deki başarısızlığına neyin yol açtığı konusunda çok şey yazıldı ve daha da yazılacak görünüyor. Şüphesiz bir başbakan her ayrıntıdan sorumlu tutulamaz.

Yine de bir başbakan en önemli şeyden, yani ülkenin önceliklerini şekillendirmekten de sorumludur. Ve Netanyahu'nun seçtiği öncelikler tam bir felaketti. O ve işbirlikçileri sınırlarımızı güvence altına almak yerine işgali pekiştirmeyi tercih ettiler, öyle ki yıllarca işgal altındaki topraklarda tek bir yasadışı İsrail yerleşimini bile tahliye edemeyen bu lider, bir gün içinde güneydeki Sderot ve kuzeydeki Kiryat Shmona kasabalarını on binlerce sakiniyle birlikte boşaltmayı başardı.

Daha da kötüsü, artık İsrail'in o kadar derin ve büyük problemleri vardı ki, Netanyahu son kabinesini kurduğunda bu sorunların hangisine odaklanılması, hangisine öncelik verilmesi gerektiği konusunda bir seçim yapmak zorundaydı.

İsrail'in önceliği Hamas'la mı, Hizbullah'la mı yoksa İran'la mı savaşmak olmalıydı? Elbette, Netanyahu ve hükümeti uzun uzun düşündükten sonra İsrail Anayasa Mahkemesi'yle savaşmaya karar verdi. Eğer Netanyahu hükümeti Ocak ve Ekim 2023 arasında Anayasa Mahkemesi'yle mücadeleye verdiği önemin dörtte birini Hamas'a verseydi, 7 Ekim felaketi önlenmiş olacaktı.

Netanyahu 7 Ekim'in ardından savaşın amaçları konusunda bir karar vermek zorunda kaldığında, güvenliğin bir kez daha öncelikler listesinde çok alt sıralarda yer almasına şaşırılmaması gerekir. İsrail elbette Hamas'ı silahsızlandırmak için Gazze'ye girmek zorundaydı. Fakat savaşın uzun vadeli amacı İsrailileri yıllarca güvende tutacak istikrarlı bir bölgesel düzen yaratmak olmalıydı. Böyle bir düzen yalnızca İsrail ile Batı demokrasileri arasındaki ittifakı

güçlendirerek ve ılımlı Arap güçleriyle işbirliğini derinleştirerek yaratılabılırdı. Netanyahu'nun seçtiği hedef, bu ittifakları ve ortaklıkları geliştirmek yerine şüursuzca intikam almak oldu. İncil'in Hakimler Kitabı'ndaki gözsüz Samson (Şimşon) gibi Netanyahu da intikam almak için Gazze'nin çatılarını Filistinliler ve İsraililer olmak üzere herkesin başına yıkmayı seçti.

İsraililer İncil'i iyi bilirler ve hikayelerini de severler. Nasıl oldu da 7 Ekim'den sonra Samson'un (Şimşon) o önemli öyküsünü unuttuk? Onun hikâyesi Gazze'ye kaçırılan, orada Filistliler tarafından karanlık bir esaret altında tutulan ve ağır işkencelere maruz kalan Yahudi bir kahramanın hikâyesidir. Samson 7 Ekim'den sonra neden bir sembol haline gelmedi? Neden onun resmini her yerde, çıkartmalarda, duvar yazılarında ve internet meme'lerinde görmüyoruz? Cevap Samson'un mesajının çok korkutucu olmasında gizli.

“Öcümü alacağım,” dedi Samson! “Ve ruhum Filistlilerle birlikte yok olup gitsin!”

7 Ekim'den bu yana, Samson'a o kadar çok yönden benzedik ki... Kibir, körlük, intikam, intihar... Filistlilerle ödeşmek için kendi ruhunun yok olmasına izin veren kibirli kahramanı hatırlamak bile fazlasıyla korkutucu...

Yankı Odası.

7 Ekim'den sonra Hamas'la savaşmak ve onu yenmek çok önemliydi. Fakat bu çok sayıda masum sivili öldürmeden ve sivil halk aç bırakılmadan da yapılabilirdi. İsrail Savunma Kuvvetleri savaş alanlarında pek çok zafer kazanarak Gazze Şeridi'nin pek çok bölgesinde ve Gazze'ye giden yollarda kontrolü ele geçirdi.

Savaşın ortasında sivilleri savaşıtlardan ayırmak zor olsa da İsrail'in Gazze deki sivillere yardım etmesini engelleyen neydi? Kimileri açlıktan ölen çocukların ve yardım kamyonlarına akın eden binlerce insanın çaresizliğine yol açan şeyin Gazze'deki yardımların etkin bir şekilde dağıtılamaması veya bu yardımların Hamas militanları tarafından çalınması olduğunu düşünüyor.

Bu zorluklar büyük olsa bile, İsrail Gazze'ye o kadar çok gıda, ilaç ve diğer malzemeleri sokabilirdi. Ki böylece en azından Gazze'de açlık yaşanmazdı. Evet, bölgedeki zor süreç sırasında herhangi bir sorun, kötü muamele ya da gönderilen yardımların çalınması gibi olumsuz durumlar olabilirdi, ancak en azından insanlar aç kalmazlardı. Ne de olsa hırsızların gıda stoklarını halka satmaktan başka yapabilecekleri ne olabilir ki?

Diğer yandan, İsrail'in Gazze'ye yeterli yardım ulaştırmakta zorlandığı ve Mısır ile diğer ülkelerin Filistinli mültecileri ağırlamayı reddettiği bir olası senaryoda, İsrail Filistinli siviller

için Şerit'in güneyinde, Mısır sınırına yakın İsrail topraklarında güvenli sığınaklar oluşturabilirdi. Gazze'den gelen yüz binlerce kadın, çocuk, yaşlı ve hasta mülteci bu güvenli bölgelerde barınabilirdi. İsrail, Gazze'deki çatışmalar devam ettiği sürece mültecilerin tüm temel ihtiyaçlarının karşılanmasını ve saldırılardan korunmalarını sağlayabilirdi.

Bu fikir daha savaşın ilk günlerinde Benny Morris, Benjamin Z. Kedar ve İsrail'in önündeki büyük felaketleri sezen önde gelen birçok akademisyen tarafından dile getirilmişti. Böyle bir hamle İsrail'in ahlaki yükümlülüklerini yerine getirmesini, uluslararası düzeyde destek almasını ve aynı zamanda İsrail Savunma Kuvvetlerinin Gazze'de daha rahat hareket etmesini sağlayabilirdi. Böyle bir planı uygulamak için hala çok geç değil.

Netanyahu İsraililere "mutlak zafer" vaat etmeye devam ediyor, ancak gerçek şu ki, mutlak yenilgiden yalnızca bir adım uzaktayız. Savaşarak elde edilebilecek her şey, örneğin 7 Ekim fiyaskosunun ardından İsrail Savunma Kuvvetlerine olan iç güveni yeniden inşa etmek, İsrail'in yurtdışındaki gücünü yeniden tesis etmek ve Hamas'ın askeri kapasitesinin çoğunu ortadan kaldırmak gibi, çoktan elde edildi.

Savaşı sürdürmekle daha fazlası elde edilemeyecek. Refah'ta kazanılacak bir zaferin Hamas'ın çöküşünü, tüm rehinelere serbest bırakılmasını ve İsrail'in sayısız düşmanının teslim olmasını sağlayacağına inanmak son derece tehlikeli bir yanılsamadır. Şu anda savaşla geçen her gün sadece Hamas ve İran'ın amaçlarına hizmet ediyor ve İsrail'in uluslararası yalnızlığını arttırıyor.

İsrail halkının büyük bir kısmı neler olup bittiğini anlamıyor. Çok sayıda İsraili için zaman yarım yıl kadar önce durmuş bulunuyor. İsrail medyası her gün hala 7 Ekim 2023'ten haberlerle meşgul ve görünüşe bakılırsa Nisan 2024'te olduğumuzun farkında bile değiller. O lanetli Cumartesi günü İsrail'de neler olduğunu hatırlamak ve araştırmak elbette önemli, ancak şu anda Gazze'de neler olduğunu bilmek de bir o kadar önemli. Tüm dünya Gazze Şeridi'nden gelen korkunç görüntüleri izliyor ve pek çok İsrail vatandaşı ya Gazze'de yaşananlara bakmaya cesaret edemiyor ya da tüm bu görüntüleri aldatıcı propaganda olarak görüyor. Halkın körlüğü, hükümete, sadece Gazze'yi değil, İsrail'in uluslararası itibarını ve ahlaki pusulasını da yerle bir eden yıkım çılgınlığını sürdürmesi için serbest bir ortam sağlıyor. Bizi tutsak etmiş bu karanlık yankı odasından nasıl çıkabilir ve gerçekte neler olduğunu nasıl görebiliriz?

İlahi Mesaj.

Tarihte bazen tüm halkların bir yankı odasına hapsediği ve gerçeklikle bağlarını kopardığı olmuştur. Bunun özellikle savaşlar sırasında gerçekleşmesi oldukça muhtemeldir. Örneğin,

Ağustos 1945'in başlarında, izole edilmiş Japonya yenilginin eşiğindeyken, Japonlar hükümet ve medya tarafından kendilerine vaat edilen zafer için savaşımaya devam ettiler. Aksini düşünmeye cüret eden Japonlar bozguncu olarak suçlandı, ağır şekilde cezalandırıldı hatta bazı durumlarda idam edildi.

Örneğin Japonların yankı odasını kıran şey, biri 6 Ağustos'ta Hiroşima'ya, diğeri 9 Ağustos'ta Nagazaki'ye atılan iki atom bombası oldu. Aslında atom bombaları bile yeterli olmadı. İlahi müdahale de gerekliydi. Japon halkı bir hafta daha zafere inanmaya devam etti, ta ki 15 Ağustos 1945'te radyolarını açıp ilahi bir sesin kendileriyle konuştuğunu duyana kadar.

Birçok Japon için İmparator Hirohito yaşayan bir tanrıydı. Şimdiye kadar onlarla hiç doğrudan konuşmamıştı. Yakın çevresi ve Japonya'nın en üst düzey yetkilileri dışında hiç kimsenin Tanrı Hirohito'nun sesini duymasına izin verilmiyordu. Ancak Hiroşima ve Nagazaki'den bir hafta sonra Japon hükümeti teslim olmaktan başka bir alternatifi olmadığını anladı. Daha önce vatandaşlarına zafer sözü vermiş olan hükümet, insanların politikadaki ani değişikliği anlamayacaklarından ve kabul etmeyeceklerinden korkuyordu.

Atom bombaları bile bunu açıklayamazdı. Bu yüzden Japon tanrısı müdahale etmeye çağrıldı: "Herkesin elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, savaş durumu Japonya'nın yararına olmayacak şekilde ilerlerken, dünyanın genel eğilimleri de Japonya'nın aleyhine dönmüş durumda... [Bu nedenle] dayanılmaz olana katlanarak ve çekilmez acılar çekerek... Büyük barışın temellerini atmaya karar verdik".

2024'ün İsrail'i elbette Ağustos 1945'in Japonya'sı değil. İsrail dünyanın yarısını fethetmeye çalışmadı ve milyonları öldürmedi. İsrail hala yerel askeri üstünlüğe sahip ve uluslararası alanda izole edilmiş durumda değil. En önemlisi, bölgemizde nükleer silahlar henüz kullanılmadı ve bir Orta Doğu Hiroşiması'nı önlemek için hala vaktimiz var. Fakat tüm bu büyük farklara rağmen, bir benzerlik noktası da var. 1945'teki Japonlar gibi, bugün 2024 yılında yaşayan pek çok İsraili de, biz yenilginin eşiğindeyken bile onlara zafer vaat eden bir yankı odasına hapsedilmiş durumda. Bu yankı odasını nasıl kırabiliriz? Atom bombasını ya da Tanrı'nın radyodan konuşmasını beklemek pek akıllıca olmayacaktır.

Pek çok konuda başarısız olan Netanyahu hükümeti artık sorumluluğu üstlenmek zorundadır. Bizi buraya getiren felaket ve yıkım dolu planı benimseyen Netanyahu hükümetidir. Samson benzeri intikam ve intihar politikasını hayata geçiren de yine aynı Netanyahu hükümetidir. Netanyahu hükümetinin şimdi de İsrail tarihinin en önemli stratejik ve siyasi kararlarını almalarına izin verilirse vay halimize.

Netanyahu hükümeti artık öyle bir aşamaya geldi ki her şeye katlanmak durumunda. Artık başarısızlığı kabul etmek zorundalar ve başka birinin yeni bir sayfa açabilmesi için derhal istifa etmek zorunda olduğu o noktaya ulaştılar. Farklı bir ahlaki pusula tarafından yönlendirilecek, Gazze'deki insanlık krizini sona erdirecek ve uluslararası itibarımızı yeniden inşa etmeye başlayacak yeni bir hükümetin kurulması hayati önem taşımaktadır. Filistinlilere yönelik politikamızı değiştirmesek, İran'la tek başımıza yüzleşmek zorunda kalacağız ve sonumuz, aciz ve çaresiz bir öfkeyle evi herkesin başına yıkan Samson'unki gibi olacak.

Kaynak: <https://www.haaretz.com/israel-news/2024-04-18/ty-article-magazine/from-gaza-to-iran-the-netanyahu-government-is-endangering-israels-survival/0000018e-f25f-daad-a3de-fe7ff5790000>

Çeviri: **Hasan Ayer**